

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

dňa 20. 07. 2012

5SŽ/37/2011

Najvyšší súd Slovenskej republiky

dňa 24. 07. 2012

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O. Box 155, 810 00 Bratislava 1	
20-07-2012	
Podacie číslo: 3421	Číslo spisu:
Prílohy/lísty:	Vybavuje: PLO

ROZSUDOK

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O. Box 155, 810 00 Bratislava 1	
27-07-2012	
Podacie číslo: 4011	Číslo spisu:
Prílohy/lísty:	Vybavuje: PLO

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej vec navrhovateľa **MAC TV, s. r. o.**, so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného advokátskou kanceláriou **Bugala – Ďurček, s. r. o.**, so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/96/2011 zo dňa 04. októbra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zo 04. októbra 2011, č. RP/96/2011 **potvrdzuje.**

Navrhovateľ **je povinný** zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie:

Rozhodnutím č. RP/96/2011 zo dňa 04. októbra 2011, odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 324-PLO/O-3037/2011,

ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“), postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania televíznej programovej služby JOJ z dní 23. a 25. februára 2011 v čase od 17:00 hod. do 19:00 hod. z programu Kapor na torte a zo dňa 06. marca 2011 odvysielaného o cca 22:00 hod. za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 2.000 eur. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 9611, KS 6548.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania a listami účastníka konania „doloženie záznamov vysielania“, ktorými Rade dňa 11. mája 2011 doručil štyri predmetné DVD nosiče.

Pri určovaní sankcie a jej výšky odporkyňa prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, pričom poukázala na svoje predchádzajúce rozhodnutia voči navrhovateľovi. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, ktorú vyhodnotila ako stredne vysokú mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] všeobecne namietajúc, že zistenie skutkového stavu odporkyňou je nedostačujúce na posúdenie veci, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo

pre nedostatok dôvodov a, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ s poukazom na ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ a § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., uviedol, že „účelom vyššie uvedenej úpravy je zabezpečenie možnosti vykonávať právomoc a pôsobnosť Rady podľa zákona č. 308/2000 Z. z. pri zohľadnení špecifickej ochrany práv vysielateľa podľa zákona 618/2003 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (absencia úradnej licencie na vyhotovovanie si záznamov z vysielania samotným správnym orgánom).“.

Podľa navrhovateľa vo vyššie uvedenej právnej úprave pritom absentujú ustanovenia o lehotách pre predloženie záznamov, zo znenia však vyplýva lehota na uchovanie záznamu. Vysielateľ musí záznam uchovať po dobu 45 dní od odvysielania, aby ho v prípade vyžiadania Radou mohol predložiť. Podľa názoru navrhovateľa ustanovenia o predložení záznamu sú hmotnoprávnou úpravou správneho práva. Pri nesplnení tejto právnej povinnosti správny orgán následne koná podľa ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. a v správnom konaní uloží vysielateľovi pokutu podľa § 67 ods. 2 písm. a/zákona č. 308/2000 Z. z..

Takto potom podľa navrhovateľa neboli naplnené vyššie uvedené predpoklady pre uloženie sankcie podľa zákona č. 308/2000 Z. z. s poukazom na dôvody, ktoré možno zhrnúť do štyroch bodov:

1. Podľa výroku napádaného rozhodnutia správneho orgánu vysielateľ nedodal požadovaný záznam vysielania Rade. Podľa odôvodnenia napádaného rozhodnutia a tiež podľa „doloženia záznamov vysielania“, ktoré sú súčasťou spisu, boli predmetné záznamy dodané Rade dňa 11. mája 2011. Pre preukázanie dodania záznamu v zmysle platnej hmotnoprávnej úpravy, spĺňajúceho vyššie uvedené náležitosti je rozhodujúce posúdenie obsahu samotných nosičov doručených Rade. Rada však tieto nosiče nepovažuje za súčasť spisu a neuvádza ich medzi podkladmi rozhodnutia. V uvedenom odôvodnení rozhodnutia pritom Rada nerozporuje dodanie predmetného záznamu spĺňajúceho hmotnoprávne kritériá. Z uvedeného navrhovateľovi vyplýva, že zistenie skutkového stavu je pre posúdenie vyššie uvedených troch zákonných podmienok splnenia povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ nedostačujúce a zmätočné.
2. Zákon č. 308/2000 Z. z. definuje hmotnoprávnú povinnosť vysielateľa v § 16 ods. 3 písm. l/. Splnenie všetkých povinností vysielateľa podľa uvedeného ustanovenia je možné preukázať zo samotného znenia odôvodnenia rozhodnutia Rady (odhliadnuc od nedostatočnosti spisu), nakoľko doručenie súvislého záznamu nie je Radou rozporované. Podľa tvrdenia navrhovateľa zo zákona nevyplýva lehota pre doručenie záznamu z vysielania, a to ani zákonná a ani určená správnym orgánom, pričom argument

Rady o spáchaní správneho deliktu v prípade nedoručenia záznamu vysielania v lehote stanovenej správnym orgánom nemá oporu v zákone a je v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Navrhovateľ tvrdil, že pre právne posúdenie veci je jediné podstatné vyhodnotenie, či vysielateľ ku dňu vydania rozhodnutia vo veci doručil predmetný záznam Rade. V prípade ak záznam doručil (a tento splňal zákonné náležitosti), ako je to zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nie je zákonné, aby Rada rozhodla o porušení povinnosti, ktorá v čase rozhodnutia porušená nie je (takéto rozhodnutie je v rozpore s ustanoveniami § 46 a § 47 správneho poriadku, a teda je rozhodnutím nezákonným a odporujúcim ústavnému princípu právneho štátu). Podľa navrhovateľovho právneho názoru boli v čase rozhodnutia splnené podmienky pre rozhodnutie podľa § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku, a teda pre zastavenie správneho konania, pretože odpadol dôvod konania. Nie je prípustné, aby prípadná nedostatočnosť právnej úpravy, bola na ťarchu účastníka v správnom trestnom konaní. Okrem uvedeného je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že neboli naplnené podmienky pre uloženie pokuty podľa § 67 ods. 2 písm. a/, s čím sa správny orgán nevysporiadal vôbec.

Na Radou poukázané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd alebo len „NS SR“) sp. zn. 3SŽ/59/2008 navrhovateľ uviedol, že predmetné rozhodnutie sa odvoláva na rozhodnutie v podobnej veci (nedodanie záznamu), vedenej pod spisovou značkou 3SŽ/102/2007, v ktorom naopak došlo k zrušeniu rozhodnutia Rady a vráteniu rozhodnutia na ďalšie konanie. Rozdiel v rozhodnutiach je najvyšším súdom logicky zdôvodnený a vyargumentovaný.

Navrhovateľ namietol, že pokiaľ by sa porovnávali rozdiely v týchto zdanlivo rovnakých konaniach, dôvodom, pre ktorý došlo k potvrdeniu rozhodnutia Rady v prípade citovanom Radou, bola skutočnosť, že súčasťou administratívneho spisu boli tiež záznamy vysielania dodané účastníkom pri „prvom“ doručení, z ktorých bolo zrejmé, že účastník konania dodal nesúvislý záznam, čo následne po začatí správneho konania napravil. Takéto konanie Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil ako naplnenie skutkovej podstaty porušenia povinností uchovávať a dodať súvislý záznam z vysielania za zákonných podmienok (v znení zákona účinnom v čase vydania rozhodnutia). Naproti tomu rozhodnutím NS SR v konaní sp. zn. 3SŽ/102/2007 došlo k zrušeniu rozhodnutia Rady najmä preto, že NS SR nemohol z administratívneho spisu posúdiť, či dodaný záznam splňal zákonné podmienky (súvislosť záznamu). Z uvedených rozhodnutí podľa navrhovateľovho právneho názoru vyplýva jednoznačne, že pokiaľ dodaný záznam splňa zákonné predpoklady,

nie je možné uložiť sankciu za jeho nedodanie. Pri napádanom rozhodnutí, ako je zrejmé z administratívneho spisu (jeho opisu v texte odôvodnenia). Podkladom rozhodnutia neboli doručené záznamy, a preto nie je možné zistiť v prieskumnom konaní, či dodané záznamy spĺňali zákonné náležitosti (či boli súvislé), čo však je nedostatkom správneho konania, administratívneho spisu a postupu správneho orgánu a nemôže byť dané za vinu účastníkovi, pričom považoval za potrebné tiež poukázať na skutočnosť, že dodanie súvislého záznamu Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia priamo potvrdzuje (ako je citované nižšie).

Zároveň v tomto bode opravného prostriedku poukázal navrhovateľ na nepomerne nižšiu pokutu, uloženú Radou v citovanom konaní a rozhodnutí (5.000 eur), v porovnaní s výškou sankcie uloženej napádaným rozhodnutím (2.000 eur), pričom rozdiel medzi okolnosťami skutkového priebehu mu nie je zrejмый a uloženie tak vysokej pokuty považoval v danom prípade za zneužitie inštitútu správnej úvahy (správny orgán podľa navrhovateľa nezdôvodnil, prečo uložil takúto neúmernú pokutu), pričom v nedávnej minulosti došlo tiež zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k zníženiu podobnej vysokej pokuty v podobnom konaní (rozsudok vo veci sp. zn. 8SŽ/9/2011).

3. Podľa navrhovateľa argumentácia Rady je založená na právnej konštrukcii, ktorá nemá podklad v zákone. Rada pritom nedostatočne odôvodnila, prečo považuje zmeškanie stanovenej lehoty za predpoklad spáchania správneho deliktu, najmä však dostatočne neodôvodnila svoju konštrukciu, podľa ktorej moment spáchania správneho deliktu v spornom prípade nastal momentom uplynutia stanovenej lehoty stanovenej správnym orgánom. Rada sa tiež dostatočne nevysporiadala s doručením predmetných záznamov, ktoré konštatovala v odôvodnení svojho rozhodnutia (str. 3, druhý odsek od hora): „*V čase medzi prijatím uznesenia o začatí správneho konania a doručením oznámenia o začatí správneho konania, konkrétne dňa 11. mája 2011 (teda deň po zasadnutí Rady na ktorom bolo prijaté predmetné uznesenie o začatí správneho konania) účastník konania Rade doručil 4 DVD nosiče, na ktorých bol súvislý záznam z vysielať programovej služby JOJ, ktorý si Rada vyžiadala listom č. 1363/2011 zo dňa 10. marca 2011.*“ Tvrdenia Rady sú protichodné a bez podkladu, a preto nepreskúmateľné pre ich nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

4. Rada rozhodovala o porušení ustanovenia § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z. z., a ako uviedla v odôvodnení svojho rozhodnutia, žiadaný záznam jej bol účastníkom doručený, avšak nie je súčasťou administratívneho spisu a nie je podkladom rozhodnutia. Tento postup Rady podľa navrhovateľa predstavuje vadu konania s možným vplyvom na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko nie je možné posúdenie prípadného

porušenia §16 ods. 3 písm. 1/zákona č. 308/2000 Z. z. bez posúdenia splnenia náležitostí (súvislosť záznamu) dodaného záznamu.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho organu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/96/2011 zo dňa 04. októbra 2011 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Na nariadenom ústnom pojednávaní pred najvyšším súdom navrhovateľ v stručnosti zopakoval dôvody opravného prostriedku, pričom osobitne poukázal na to, že rozhodnutie o uložení pokuty bolo vydané po tom, čo navrhovateľ odporkyni požadovaný záznam dodal a správne konanie v danej veci bolo začaté ešte pred tým, ako bol tento záznam doručený síce po lehote určenej vo výzve, avšak táto lehota nie je určená priamo zákonom ani v ňom nemá oporu. Je teda podľa navrhovateľa otázne, či vôbec došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu za nesplnenie povinností ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona o vysielaní a retransmisii, keď navrhovateľ v konečnom dôsledku záznam dodal. Podľa jeho názoru konanie, na ktoré sa vzťahuje správny poriadok malo byť zastavené, nakoľko dodaním záznamu odpadol jeho dôvod. Účelom dodania záznamu je vlastne to, aby mohlo byť začaté konanie vo veci samej, teda konanie o prípadné uloženie pokuty za porušenie zákona o vysielaní a retransmisii z niektorých programov. Dodaním záznamu bol však podľa navrhovateľa účel splnený, a tým odpadli aj dôvody pre ďalšie konanie v danej veci. Je to obdobné, ako keby zanikla trestnosť činu. Dodanie záznamu má za následok, že Rada môže v konaní riadne pokračovať, to znamená, že tu nehrozí žiadna ujma. Tiež namietol nesprávnosť výšky pokuty z dôvodu, že nedošlo k žiadnym následkom porušenia povinností.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie k prvej námietke navrhovateľa uviedla, že účelom stanovenia povinností definovaných v ustanoveniach § 16 ods. 3 písm. 1, resp. § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. je zabezpečiť, aby odporkyňa mohla vykonávať jednu zo svojich základných úloh – dohľad nad dodržiavaním povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z. a podľa osobitných predpisov. Pre riadny výkon kompetencií odporkyne je teda nevyhnutné, aby sa oboznámila s obsahom posudzovaného vysielania. Preto ju zákonodarca v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. oprávnil žiadať v prípade potreby, t. j. za účelom vykonávania svojich kompetencií, súvislý záznam vysielania regulovaného subjektu – vysielateľa, ktorému zároveň v ustanovení § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložil povinnosť záznamy

vysielania archivovať 45 dní a na vyžiadanie Rady jej ich zaslať. Predmetná povinnosť, resp. jej plnenie pre Radu (vykonať svoju kompetenciu a vyžiadať záznam vysielania) ako aj pre účastníka konania (archivovať záznamy vysielania a na vyžiadanie Rady ich poskytnúť) vyplýva priamo zo zákona. Na aplikáciu tejto kompetencie, resp. plnenie tejto povinnosti preto nie je potrebné vydávať akýkoľvek individuálny správny akt.

Ďalej poznamenala, že z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že ak vysielateľ Rade vyžiadaný záznam neposkytne, poruší predmetnú povinnosť, čím sa dopustí správneho deliktu. Z rozhodovacej praxe odporkyne ako aj z ustálenej judikatúry NS SR je zrejmé, že za neposkytnutie záznamu vysielania je považované aj poskytnutie záznamu, avšak nie v súlade s požiadavkami odporkyne. Takýto prípad môže zahŕňať situácie doručenia nesúvislého záznamu, doručenie súvislého záznamu v nevyhovujúcej kvalite, doručenie súvislého záznamu po lehote určenej odporkyňou na jeho doručenie, doručenie súvislého záznamu bez identifikátorov vysielateľa, času vysielania, piktogramu, atď. v danom prípade stanovila odporkyňa navrhovateľovi na splnenie si povinnosti podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z. z. 7 dňovú lehotu. Navrhovateľ v tejto lehote požadované záznamy odporkyni nedoručil, ani sa o ich doručenie nepokúsil. Napriek stanovenej lehote odporkyňa vytvorila istý následný časový priestor pre omeškané doručenie vyžiadanych záznamov, avšak navrhovateľ záznamy nedoručil ani v rámci tohto priestoru. Záznamy boli odporkyni doručené **51 dní** po uplynutí lehoty pre doručenie záznamu a deň potom, ako na svojom zasadnutí prijala uznesenie o začatí správneho konania v súvislosti s nedodaním tohto záznamu vysielania.

Odporkyňa poukázala na to, že je nepochybné, že správne konanie týkajúce sa spáchania správneho deliktu správny orgán začína v okamihu, keď vyvstane dôvodné podozrenie, že správny delikt bol spáchaný. Je však výlučne vecou správneho orgánu, aby posúdil, či a do akej miery sú splnené zákonné podmienky na začatie konania (ohrozenie alebo porušenie verejného záujmu, ochrana práv a oprávnených záujmov osôb v zmysle zásady vyjadrenej v § 3 ods. 3 správneho poriadku). V rámci správneho konania ďalej správny orgán posudzuje konanie, ktoré k začatiu správneho konania viedlo, a teda mu prechádzalo, nie konanie po začatí správneho konania nasledujúce. Následné konanie logicky nemôže byť predmetom už začatého správneho konania týkajúceho sa vyvodzovania deliktuálnej zodpovednosti za konanie správneho procesu predchádzajúce.

Skutočnosť doručenia záznamu dňa 11. mája 2011 má preto pre dané správne konanie význam len do tej miery, že záznam vysielania nebol doručený v súlade s požiadavkami odporkyne, teda v rámci lehoty stanovenej odporkyňou ani následne v následne vytvorenom časovom priestore. Keďže záznam bol doručený po prijatí uznesenia o začatí správneho

konania, samotná skutočnosť jeho doručenia nemá vplyv na predmet tohto správneho konania. Skutkový stav vzťahujúci sa k možnému správne deliktu bol v momente doručenia záznamu už nemenne daný a je časovo ohraničený márnym uplynutím 7 dňovej lehoty. Pokiaľ v tomto čase požadovaný záznam nebol doručený, nebola splnená povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z. z., došlo k naplneniu skutkovej podstaty § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Tento stav podľa odporkyne nie je možné konvalidovať neskorším konaním, nakoľko k správne deliktu už došlo.

K uvedenému odporkyňa podotkla, že akceptovateľný by bol stav, pokiaľ by bol vyžiadaný záznam doručený po uplynutí stanovenej lehoty, avšak s dôrazom na zachovanie „rozumnej“ dĺžky omeškania v súvislosti s dodržiavaním poslanca, povinností a kompetencií odporkyne. V žiadnom prípade však nemôže byť akceptovateľný stav doručenia záznamu vysielania po vyslovení dôvodného podozrenia z porušenia povinnosti podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/, teda začatia správneho konania. Z uvedených dôvodov nie je podľa odporkyne potrebné, aby boli samotné nosiče, resp. ich obsah považované za podklad pre meritorne rozhodnutie vo veci, čo však nevylučuje fakt, že sú súčasťou administratívneho spisu. V tomto prípade je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúci len okamih doručenia nosičov, nie ich obsah. Ako je v napadnutom rozhodnutí uvedené: *„Podkladmi pre toto rozhodnutie boli popis skutkového stavu uvedený v oznámení o začatí správneho konania a listy účastníka konania „doloženie záznamov vysielania“, ktorými Rade dňa 11. mája 2011 doručil štyri predmetné DVD nosiče. Podstatné pre dané správne konanie teda bolo zdokumentovanie okamihu doručenia záznamu. Toto tvorí súčasť administratívneho spisu a podklad pre rozhodnutie vo veci. Z rovnakých dôvodov odporkyňa nerozporovala dodanie predmetného záznamu spĺňajúceho hmotnoprávne kritéria. Doručenie záznamu, ako ani okamih doručenia nie je medzi sporovými stranami sporný. To však nič nemení na skutočnosti, že záznam nebol doručený v súlade s požiadavkami odporkyne, a teda povinnosť podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. nie je možné považovať za naplnenú.*

K druhej navrhovateľovej námietke odporkyňa uviedla, že citovanú argumentáciu navrhovateľa nie je možné v žiadnom prípade akceptovať. Zákon č. 308/2000 Z. z. nestanovuje žiadnu lehotu pre doručovanie záznamov, ani spôsob jej určenia. Konanie odporkyne však v žiadnom prípade nie je v rozpore s ústavou, nevybočuje z jej medzí, neodporuje zákonu. Svojim konaním odporkyňa na základe zákona chráni záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb. Ako je už uvedené vyššie účelom stanovenia povinností definovaných v ustanoveniach § 16 ods. 3 písm. 1/, resp. § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. je zabezpečiť, aby odporkyňa mohla vykonávať

jednu zo svojich základných zákonných úloh. Je nepochybné, že pre reálnu možnosť výkonu svojich úloh je nevyhnutné stanovovať podmienky doručovania záznamov vysielania spravovaných subjektov, vrátane lehôt na ich doručovanie. Túto nevyhnutnosť uznáva aj NS SR, keď vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3SŽ/102/2007 uvádza: „*Pokiaľ odporkyňa požadovala od navrhovateľky záznam vysielania, bolo povinnosťou navrhovateľky poskytnúť odporkyni v stanovenej lehote súvislý záznam vysielania.V zákone č. 308/2000 Z. z. nie je stanovená zákonná lehota, v ktorej by vznikla povinnosť vysielateľovi predložiť požadovaný záznam vysielania. Ide o procesnú lehotu, ktorú stanovuje odporkyňa, avšak svoje oprávnenie, svoju kompetenciu požadovať záznamy vysielania môže odporkyňa zákonne uplatniť len v lehote, ktorá vyplýva vysielateľom z § 16 písm. e/ citovaného zákona, teda v lehote 30 dní (pozn. – stav pred 14.12.2009 upravujúci totožnú povinnosť s výnimkou lehoty na uchovávanie záznamu vysielateľom), v ktorej sú povinní vysielatelia uchovávať súvislé záznamy vysielania.*“.

Skutočnosť, že sa nejedná o procesnú lehotu podľa ustanovení § 27 a nasl. správneho poriadku však nasvedčuje to, že sa nejedná o lehotu určenú v rámci správneho konania, ale pred jeho začatím. Ide teda o lehotu stanovenú správnym orgánom, s ktorou sa spájajú hmotnoprávne následky. Potreba takéhoto výkladu je vzhľadom na vyššie uvedené nepochybná, pričom sa s ňou stotožňuje aj NS SR. Napadnuté rozhodnutie teda nemôže byť nezákonné a v čase jeho vydania boli splnené všetky podmienky pre jeho vydanie. Rovnako prípadná nedostatočnosť právnej úpravy v tomto prípade nebola na ťarchu účastníka konania. V čase prijatia uznesenia o začatí správneho konania bol skutkový stav taký, že navrhovateľ sa nepochybné dopustil správneho deliktu nedoručením záznamov vysielania na vyžiadanie odporkyne. Pripustením výkladu navrhovateľa by bola odporkyňa de facto zbavená možnosti plniť si svoje zákonom stanovené úlohy. Odporkyňa je ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z. z. viazaná dodržiavať jednak 6 mesačnú subjektívnu lehotu a jednak ročnú objektívnu lehotu. Pripustením výkladu doručovania záznamu vysielania bez stanovenia akéhokoľvek časového termínu by dochádzalo k situácii, že odporkyňa by nebola schopná dodržať objektívnu lehotu, nakoľko záznamy by jej boli zámerne doručované tesne pred, resp. po uplynutí objektívnej lehoty, prípadne vôbec. Takýmto spôsobom by sa ktorýkoľvek z regulovaných subjektov dokázal jednoduchým spôsobom vyhnúť deliktuálnej zodpovednosti za svoje konanie. Existencia odporkyne ako správneho orgánu by pripustením takéhoto výkladu strácala opodstatnenie.

K tomuto argumentu považovala odporkyňa za potrebné uviesť, že vyžiadanie záznamov vysielania odporkyňa realizuje od účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z., t. j. od 14. septembra 2000 a tento spôsob doposiaľ nebol spochybnený žiadnym vysielateľom

v rámci správneho konania, či mimo neho, ani súdom v rámci súdneho preskúmavania rozhodnutí odporkyne. Argumentácia navrhovateľa v tomto bode je zjavne účelová, pričom je zrejmé, že jeho snahou poprieť úmysel zákonodarcu, jeho legislatívny zámer a obchádzať účel zákona č. 308/2000 Z. z..

Odporkyňa taktiež považovala argumentáciu navrhovateľa k rozhodnutiam najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/102/2007 a sp. zn. 3SŽ/59/2008 za zmätočnú a zavádzajúcu. Podľa odporkyne rozhodnutia NS SR sp. zn. 3SŽ/102/2007 a sp. zn. 3SŽ/59/2008 sa týkajú totožného skutkového stavu a totožného účastníka konania. Predmetom rozhodnutia odporkyne č. RP/48/2007 (zrušené a vrátené na ďalšie konanie rozsudkom 3SŽ/102/2007) bolo porušenie ustanovenia § 16 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. (stav pred 14.12.2009) nedodaním súvislého záznamu vysielania. Porušenie citovaného ustanovenia spočívalo v tom, že účastník konania dodal odporkyni záznam, ktorý nebol súvislý, absentovala teda jeho časť. Až následne, po začatí správneho konania dodal nosič, ktorý obsahoval absentujúcu časť vysielania. V tomto prípade bola pre posúdenie porušenia/neporušenia citovaného ustanovenia podstatná skutočnosť, či v lehote doručený záznam bol súvislý, alebo nie. Keďže nosič obsahujúci predmetný záznam nebol súčasťou administratívneho spisu, NS SR nemohol verifikovať skutočnosť nesúvislosti záznamu. Z tohto dôvodu napadnuté rozhodnutia zrušil a vrátil vec odporkyni na ďalšie konanie. V ďalšom konaní vydala odporkyňa rozhodnutie č. RP/16/2008, ktorým účastníkovi konania uložila opätovne sankciu – pokutu za porušenie totožného ustanovenia totožným konaním. Nakoľko v ďalšom konaní odporkyne bol nosič záznamu vysielania už súčasťou administratívneho spisu, a teda zo spisu samotného bolo verifikovateľné, že v lehote doručený záznam vysielania bol nesúvislý, NS SR toto rozhodnutie svojim rozsudkom sp. zn. 3SŽ/59/2008 potvrdil. Uvedené konania teda nie sú zdanlivo rovnaké, ako to uvádza navrhovateľ, ale jedná sa o konania v totožnej veci. V tomto konaní, ako je už uvedené, porušenie predmetnej povinnosti spočívalo v dodaní nesúvislého záznamu vysielania. V prípade rozhodnutia odporkyne č. RP/96/2011 sa však jedná o porušenie predmetného ustanovenia nedodaním záznamu vysielania, požadovaný záznam vysielania teda nebol odporkyni doručený vôbec. Aj keď, ako navrhovateľ správne uvádza, je rozdiel v rozhodnutiach NS SR logicky zdôvodnený a vyargumentovaný, navrhovateľ tieto rozsudky vykladá a používa nesprávne a rovnako nesprávny je aj jeho právny názor. Pokiaľ by z uvedených rozsudkov malo vyplývať to, čo z nich vyvodzuje navrhovateľ, rozsudok sp. zn. 3SŽ/59/2008 by bol taktiež zrušujúci, pretože vysielateľ napokon súvislý záznam vysielania dodal, aj keď, rovnako ako navrhovateľ, až po prijatí uznesenia o začatí správneho konania. Pokiaľ teda podľa názoru navrhovateľa nie je rozhodujúci moment doručenia záznamu a lehota, v ktorej bol doručený,

ale skutočnosť, že záznam bol doručený bez ohľadu na to kedy, NS SR by svojim rozsudkom sp. zn. 3SŽ/59/2008 rozhodnutie odporkyne zrušil, nakoľko v konečnom dôsledku bol súvislý záznam vysielania odporkyni doručený, aj keď po častiach. Argumentácia navrhovateľa v tomto bode je teda bezpredmetná.

K výške uloženej pokuty odporkyňa uviedla, že sa s výškou uloženej sankcie náležite vysporiadala v napadnutom rozhodnutí na strane 4 a 5. Pri určovaní druhu sankcie vychádzala z ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.. Pri určovaní výšky sankcie – pokuty vzala odporkyňa do úvahy najmä rozsah a dosah vysielania navrhovateľa, mieru jeho zavinenia, trvanie a následky porušenia povinnosti, závažnosť správneho deliktu a samozrejme predchádzajúce sankcie uložené navrhovateľovi za porušenie predmetného ustanovenia zákona. Zdôvodňovať rozdiely medzi výškou uloženej sankcie v rôznych správnych konaniach týkajúcich sa rôznych účastníkov konania nie je potrebné ani účelné. Navrhovateľ bol za porušenie cit. ustanovenia v minulosti viackrát sankcionovaný, pričom ostatnými právoplatnými rozhodnutiami mu boli uložené sankcie – pokuty vo výške 50.000 Sk až 2.000 eur. Keďže ani sankcie v takejto výške nepôsobia na navrhovateľa výchovne a k porušovaniu cit. ustanovenia dochádza opakovane, je odôvodnené ukladanie vyššej sankcie. Zákon stanovuje rozsah pre uloženie sankcie za neposkytnutie požadovaného záznamu odporkyni od 165 eur do 6.638 eur. Uložená sankcie teda celkom zjavne nevybočuje zo zákonom stanoveného rámca. Odporkyňa preto odmieta akékoľvek tvrdenia o neúmernosti výšky uloženej sankcie a zneužití inštitútu správnej úvahy.

Odporkyňa k tretej navrhovateľovej námietke uviedla s poukazom na vyššie uvedené, že obsah administratívneho spisu je dostačujúci pre náležité zistenie skutkového stavu a následné správne meritórne rozhodnutie. Argumentácia odporkyne vychádza z 11 ročnej aplikačnej praxe pravidelne potvrdzovanej rozhodnutiami NS SR. Akýkoľvek iný výklad predmetných povinností by znamenal znefunkčnenie činnosti odporkyne, a tým neopodstatnenosť jej existencie a najmä obchádzanie účelu zákona č. 308/2000 Z. z.. Pokiaľ sa týka momentu spáchania správneho deliktu, tento prirodzene nastáva momentom nesplnenia si svojej zákonom stanovenej povinnosti, teda momentom nedoručenia súvislého záznamu vysielania podľa požiadavky odporkyne. Jednou z požiadaviek bola v tomto prípade aj lehota, v rámci ktorej má byť záznam vysielania doručený. Jej nedodržaním sa logicky spravovaný subjekt nespráva v súlade s požiadavkou regulátora, a tým nedodržiava svoje zákonné povinnosti. So skutočnosťou doručenia nosičov obsahujúcich záznam vysielania sa odporkyňa vysporiadala vzhľadom na okolnosti prípadu dostatočne. Podstatným pre rozhodnutie v danej veci je len okamih ich doručenia, nie ich obsah. Citovaná

argumentácia odporkyne preto v žiadnom prípade nie je protichodná a bez podkladu, ako to tvrdí navrhovateľ.

K poslednej námietke navrhovateľa odporkyňa uviedla, že doručené nosiče so záznamom vysielania navrhovateľa tvoria obsah administratívneho spisu daného správneho konania. Ako už bolo viackrát uvedené, podstatnou skutočnosťou v predmetnom prípade bol okamih doručenia vyžiadaného záznamu, nie jeho obsah. Z tohto dôvodu boli podkladom pre rozhodnutie písomnosti sprevádzajúce doručené nosiče, ktoré preukazujú dátum ich doručenia. Táto skutočnosť je napadnutom rozhodnutí explicitne vyjadrená. Obsah administratívneho spisu správneho konania je teda pre posúdenie porušenia ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ dostatočný. Ako je už uvedené vyššie, vyžiadanie záznamu vysielania od navrhovateľa prebehlo spôsobom súladným s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa podľa jej názoru svojim konaním nijako nevybočila zo zákonného rámca svojich kompetencií a povinností. Rovnako pokiaľ sa týka výroku napadnutého rozhodnutia, tento nepostráda žiadnu zo zákonných náležitostí a je dostatočne exaktný na to, aby bol navrhovateľ úplne a bez akýchkoľvek pochybností oboznámený s podstatou porušenia svojich zákonných povinností a taktiež aby bolo pro futuro presne identifikovateľné konanie, ktorého sa má vyvarovať.

Na základe vyššie uvedeného mala odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona.

Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom.

Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/96/2011 zo dňa 04. októbra 2011, ako právne správne potvrdil.

Na ústnom pojednávaní sa odporkyňa vyjadrila k jednotlivým námietkam navrhovateľa s poukazom na to, že hoci lehota na dodanie záznamu nie je stanovená priamo v zákone, nie je možné, aby navrhovateľ záznam mohol dodať hoci kedy, teda aj po niekoľkých rokoch. Dodržanie lehoty je dôležité preto, aby Rada mohla vo veci konať,

a to nie len aby mohla posúdiť obsah záznamu, ale aby mohla byť dodržaná zákonná jednoročná lehota na prípadné uloženie pokuty. Ak by vysielateľ nemohol byť za nedodanie záznamu alebo za jeho nedodanie v určenej lehote sankcionovaný, bol by tým zmarený účel konania, a tým aj celá činnosť rady a výkon jej kompetencií. Pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty poukázala na to, že navrhovateľ sa porušenie zákona dopúšťa sústavne a opakovane a táto pokuta uložená napadnutým rozhodnutím je v podstate rovnaká ako za porušenie v tej istej povinnosti v inej veci.

Navrhovateľ k prednesu odporkyne na ústnom pojednávaní uviedol, že oni sú v danom prípade ako obvinení a majú sa právo brániť konkrétnymi procesnými prostriedkami. Podľa jeho názoru konštrukcia odporcu, že by nesplnením procesnej povinnosti bola narušená činnosť rady, je pre navrhovateľa neprijateľná. Podľa jeho názoru nedostatky právnej úpravy nemôžu byť na ujmu účastníka konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal v medziach opravného prostriedku rozhodnutie odporkyne ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 28. júna 2012 a oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 324-PLO/O-3037/2011 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo

rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ nedodaním Radou požadovaného záznamu z vysielania porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či v súlade so zákonom bola i uložená sankcia a jej výška.

Najvyšší súd mal obsahom spisového materiálu nesporne preukázané, že Rada listom č. 1363/2011 zo dňa 10. marca 2011, doručeným **14. marca 2011**, vyžiadala od navrhovateľa záznamy vysielania z dní 23. a 25. februára 2011 v čase od 17:00 hod. do 19:00 hod., a záznam vysielania programu Kapor na torte zo dňa 06. marca 2011 odvysielaného o cca 22:00 hod., a to v lehote **7 dní** od doručenia predmetného vyžiadania. Nakoľko navrhovateľ požadovaný záznam vysielania v stanovenej lehote nedodal, Rada dňa 10. mája 2011 (teda viac ako o mesiac po uplynutí lehoty na doručenie vyžiadaného záznamu) prijala uznesenie o začatí správneho konania, ktoré bolo účastníkovi konania doručené dňa 19. mája 2011, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 324-PLO/O-3037/2011 vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že nedodal Rade

na vyžiadanie súvislý záznam vysielania televíznej programovej služby JOJ z dní 23. februára a 25. februára 2011 v čase od 17:00 hod. do 19:00 hod. a programu Kapor na torte zo dňa 06. marca 2011 odvysielaného o cca 22:00 hod. a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov. V čase medzi prijatím uznesenia o začatí správneho konania a dorúčením oznámenia o začatí správneho konania, konkrétne dňa 11. mája 2011 (teda deň po zasadnutí Rady, na ktorom bolo prijaté predmetné uznesenie o začatí tohto správneho konania) účastník konania Rade doručil 4 DVD nosiče, na ktorých bol súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ, ktorý si Rada vyžiadala listom č. 1363/2011 zo dňa **10. marca 2011**. Dňa 10. júna 2011 bola navrhovateľovi doručená opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, v ktorej mu bola na vyjadrenie určená lehota 5 dní odo dňa jej doručenia. Vyjadrenie navrhovateľa nebolo Rade doručené.

Z uvedeného je teda nespochybniteľné, že navrhovateľ predmetné záznamy nedoručil v odporkyňou požadovanej 7 dňovej lehote, ale až po **51 dňoch** a potom, čo Rada prijala uznesenie o začatí správneho konania vo veci nedoručenia záznamu.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností vysielateľov podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov a v prípade ich porušenia ukladať sankcie.

V oblasti výkonu štátnej správy zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ oprávňuje Radu vyžiadať si v prípade potreby od vysielateľov záznamy vysielania a v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ vysielateľom ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 165 eur do 6.638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1.659 eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania (§ 16 ods. 3 písm. l/).

Oprávnenie odporkyne žiadať vysielateľa o poskytnutie záznamu vysielania aj je jedným zo spôsobov realizácie dohľadu Rady za účelom získania podkladov pre plnenie ďalších úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy, pričom **povinnosť uložená ustanovením § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. patrí medzi základné povinnosti vysielateľa**, ktorým navrhovateľ bezpochyby je.

Takto potom z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. nesporne vyplýva, že ak vysielateľ Rade na vyžiadanie záznam neposkytne, poruší zákonom uloženú povinnosť, za čo nasleduje uloženie sankcie (§ 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.).

Zákon č. 308/2000 Z. z. priamo neustanovuje lehotu, v ktorej by vznikla vysielateľovi povinnosť predložiť požadovaný záznam vysielania, túto ponecháva na samotnej Rade.

Pri definovaní charakteru lehoty na vyžiadanie záznamu vysielania možno vychádzať z názoru (čiastočne prezentovaného i odporkyňou), že nejde o typickú procesnoprávnú lehotu podľa § 27 správneho poriadku (§ 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.), nakoľko táto lehota nie je určená v rámci správneho konania, ale pred jeho začatím. Nejedná sa však ani o púhu poriadkovú, či inštruktívnu lehotu zakotvenú v zákone na zabezpečenie opatrenia proti nečinnosti vysielateľa, s nedodržaním ktorej by zákon nespájal nijaké následky. Naopak, ako

je už uvedené vyššie, neposkytnutie záznamu vysielania na vyžiadanie Rady je sankcionované priamo zákonom o vysielaní a retransmisii (nejde o poriadkové opatrenie v zmysle procesných predpisov, keď správny poriadok ani ustanovenia o poriadkových pokutách neobsahuje).

Predmetnú lehotu možno posúdiť ako lehotu **procesnú**, ktorú v rámci svojich zákonných oprávnení stanovuje Rada a s ktorou sa spájajú hmotnoprávne následky - uloženie sankcie. V tomto smere súhlasne s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v jeho rozsudku zo 17. januára 2008 sp. zn. 3SŽ/102/2007 možno opätovne konštatovať, že Rada toto svoje oprávnenie - kompetenciu požadovať záznamy vysielania môže zákonne uplatniť len v lehote, ktorá vyplýva vysielateľovi z ustanovenia § 16 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom od 01. januára 2011, teda v lehote 45 dní, v ktorej je vysielateľ povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania.

Ak teda zákonodarca v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. stanovuje povinnosť na uchovávanie súvislých záznamov vysielania v zodpovedajúcej kvalite v lehote 45 dní odo dňa ich vysielania, a súčasne v druhej vete povinnosť poskytnúť tento záznam na vyžiadanie Rady, ide síce o dve samostatné povinnosti, ktoré však spolu neoddeliteľne súvisia.

Nemožno pritom ponechať bez povšimnutia, že nedodržaním lehoty stanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. bez ohľadu na to, či sa týka uchovávania súvislých záznamov vysielania či ich dodania na vyžiadanie Rady, dochádza k mareniu samotného účelu zákona o vysielaní a retransmisii – zabezpečenia práva na informácie (všestrannosti informácií a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby, objektívnosti a nestrannosti spravodajských programov a politickopublicistických programov) a poslania Rady zakotveného v § 4 ods. 1 a 2 uvedeného zákona.

Obdobne ako vo veci NS SR sp. zn. 5SŽ/18/2011 ani v danom prípade odlišný názor navrhovateľa na formu žiadosti o poskytnutie záznamu (list Rady č.1363/2011 z 10. marca 2011), nevysvetľuje jeho oneskorenú vecnú reakciu (11. mája 2011) urobenú so značným časovým odstupom od zániku jeho povinnosti na uchovanie záznamu spornej relácie.

Najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené ako aj s poukazom na rozsudky NS SR vo veciach sp. zn. 3SŽ/102/2007, sp. zn. 3SŽ/59/2008, sp. zn. 8SŽ/11/2010, či sp. zn. 8SŽ/9/2011 mal za preukázané, že navrhovateľ síce súvislý záznam vysielania poskytol (predložil), ale až po uplynutí lehoty nielen stanovenej správnym orgánom ale i zákonom na uchovávanie súvislých záznamov vysielania, pričom námietku navrhovateľa, že uvedená lehota nie je určená priamo zákonom a ani v ňom nemá oporu, považuje v zmysle zhora uvedeného za účelovú.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva tiež do pozornosti, že zákonodarca v ustanovení § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. neupravil možnosť odporkyne rozhodnúť o uložení alebo neuložení sankcie, ale imperatívom ustanovil, že „uloží pokutu“, z ktorých dôvodov nie je na uvážení Rady, či pri porušení ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. pokutu uloží alebo neuloží.

Preto k i námietke navrhovateľa, v ktorej poukázal na analógiu k zániku trestnosti trestného činu, najvyšší súd uvádza, že nie je možné aplikovať túto analógiu legis na ustanovenia Trestného zákona (§§ 84 až 87) k prejednávanej veci podľa zákona č. 308/2000 Z. z., lebo nie je možné poukázať na žiadne ustanovenie Trestného zákona, ktoré by tvorilo zákonný predpoklad (premisu) k ustanoveniu § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 300/2005 Z. z.. Dôvody zániku trestnosti uvedené v ustanoveniach §§ 84 až 87 Trestného zákona sú **presne určené okolnosti**, ktoré nastali po spáchaní trestného činu, ale skôr, ako sa o ňom právoplatne rozhodlo, a ktorých následkom je zánik práva štátu trestne stíhať a potrestať páchatel'a trestného činu.

Z porušenia ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 300/2005 Z. z. a následne uloženej sankcie podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., vyplýva, že odporkyňa nemala dôvod začaté konanie zastaviť z úradnej povinnosti, pretože uvedené porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 300/2005 Z. z. navrhovateľom nespĺňalo nielenže analogicky presne určené okolnosti (podmienky) na zánik trestnosti činu v zmysle §§ 84 až 87 trestného zákona ale ani zákonné podmienky pre zastavenie správneho konania v podľa § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku, nakoľko oneskoreným dodaním záznamu vysielania dôvod konania neodpadol, keďže nesplnením povinnosti stanovenej zákonom k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu už došlo.

Vychádzajúc z uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že zo strany navrhovateľa ide o účelové až svojvoľné bránenie práva interpretáciou nemajúcou oporu v zákone.

Na záver najvyšší súd k námietke navrhovateľa týkajúcej sa výšky uloženej pokuty aj s odkazom na rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 8SŽ/9/2011, uvádza, že uvedeným rozhodnutím a taktiež predchádzajúcim rozhodnutím NS SR sp. zn. 8SŽ/11/2010, ktorými došlo k zníženiu výšky pokuty, preventívny účinok nenastal. Uloženie predchádzajúcich pokút za totožné protiprávne konanie zjavne navrhovateľa neodradilo od pokračovania v nerešpektovaní ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii a navrhovateľ naďalej pokračuje v jeho porušovaní. Preto najvyšší súd považuje výšku odporkyňou uloženej pokuty za správnu, primeranú a tiež patrične odôvodnenú. Najvyšší súd nemohol ignorovať ani skutočnosť, že navrhovateľ svojím osobitným prístupom k plneniu si zákonných povinností vysielateľa a svojimi účelovými námietkami ako aj správaním sa na ústnom pojednávaní neprejavuje snahu o nápravu, neuvedomujúc si zrejme, že týmto prístupom k plneniu (resp. neplneniu) si základných povinností vysielateľa môže byť ohrozená i jeho licencia (§ 52 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii).

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd prihliadnuc jednak na citované ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z., jeho účel a systematickú súvislosť a jednak na doteraz ustálenú súdnu prax a judikatúru, vyhodnotiac námietky navrhovateľa ako zjavne účelové a zavádzajúce, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa neobsahuje také argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí a to včítane výšky uloženej sankcie.

Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňa v preskúmvanej veci riadne zistila jej skutkový stav, túto správne právne posúdila, jej rozhodnutie je náležité odôvodnené a správne konanie netrpí žiadnou takou vadou, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených dôvodov opravného prostriedku nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP **potvrdil**.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v konaní **nemal úspech**.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júna 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková